

Branislav Jobus

ZVON

ilustrovala Jana Malatincová

Branislav Jobus

ZVON

Branislav Jobus

ZVON

ilustrovala Jana Malatincová

slovart

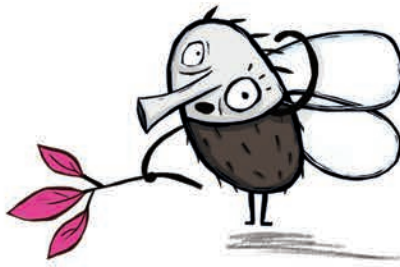
Text © Branislav Jobus 2016
Illustrations © Jana Malatincová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2361-0

Trpezlivosť ruže prináša	7
Zjedol všetku múdrosť sveta	13
Kto hľadá, nájde	27
Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne	29
Ani o vlas neustúpi	43
Čistota pol života	44
Aj z malej iskry veľký oheň býva	59
Keď vtáčka chytajú, pekne mu spievajú	61
Nádej zomiera posledná	72
Kde si nepoložil, neber!	73
Čím viac prikladáš, tým viac horí	85
Ako zaseješ, tak budeš žať	86
Zlato sa skúša v ohni a priateľ v nešťastí	99
Ráno múdrejšie večera	100
Za svet by mu vôľu nezlomil	113
Radosť a šťastie tomu, kto začuje zvuk tohto zvonu	115
Láska všetkému naučí	125

Trpezlivosť ruže prináša

„Sestra, prosím, podajte mi defibrilátor! Ale rýchlo! Odchádza nám! To dievča nám odchádza. Okamžitú masáž srdca! Pichnite jej ešte jeden adrenalín... nestráčajme nádej! Tak, mladé dievča, musíš sa chytiť, musíš! Nevzdávaj to!“

Zvýšeným hlasom sa v operačnej sále snažil službukonajúci lekár povzbudiť mladé dievča, ktorému len pred pár minútami prišlo na ulici z ničoho nič zle a zamdlelo.

„Srdiečko je slabé, veľmi slabé. Nechce sa chytiť! Sestra, dáme ju na prístroje! Zapnite umelú pumpu, prosím, a keď už bude pumpovať krv namiesto zlomeného srdiečka, odstavíme choré srdiečko a uvidíme, či sa

pozviecha. Možno sa stane zázrak. Nevidím to však optimisticky. Je mi to ľúto. Je taká mladá, necháme ju v ume-
lom spánku,“ skonštatoval smutne lekár po stabilizovaní
základných životných funkcií Rosanky a začal si pomalič-
ky dávať dole gumové rukavice, len to tak plieskalo.

„Urobili sme všetko, čo sa dalo,“ dokončil svoje vyjadre-
nie k smutnej udalosti a snažil sa s pomocou zdravotnej
sestry zbaviť bieleho pláštá.

„Volajte rodičom! Pri sebe mala preukaz a nejakú kni-
hu či poznámkový blok. Volá sa Rosanka, adresu máme.
Oznámte jej blízkym, čo sa stalo!“ zadala úlohy vrchná
sestra a smutná správa o zlyhanom srdiečku mladej
Rosanky sa začala šíriť mestom ako padajúce domino.

„Keď za ňou prídu jej blízki, odovzdajte im aj túto knihu,
ktorú mala pri sebe. Nechávam ju v šuplíčku pri jej poste-
li,“ dodala ešte na konci svojej služby vrchná sestra, ktorá
sa po ťažkej práci tešila, ako príde domov a konečne sa
odreaguje varením, umývaním riadu, praním a žehlením.
Milovala túto činnosť natoľko, že tieto zaujímavé úkony
chodievala vo svojich voľných chvíľach robiť aj svojim do-
spelým synom, ktorí už dávno žili so svojimi manželkami.

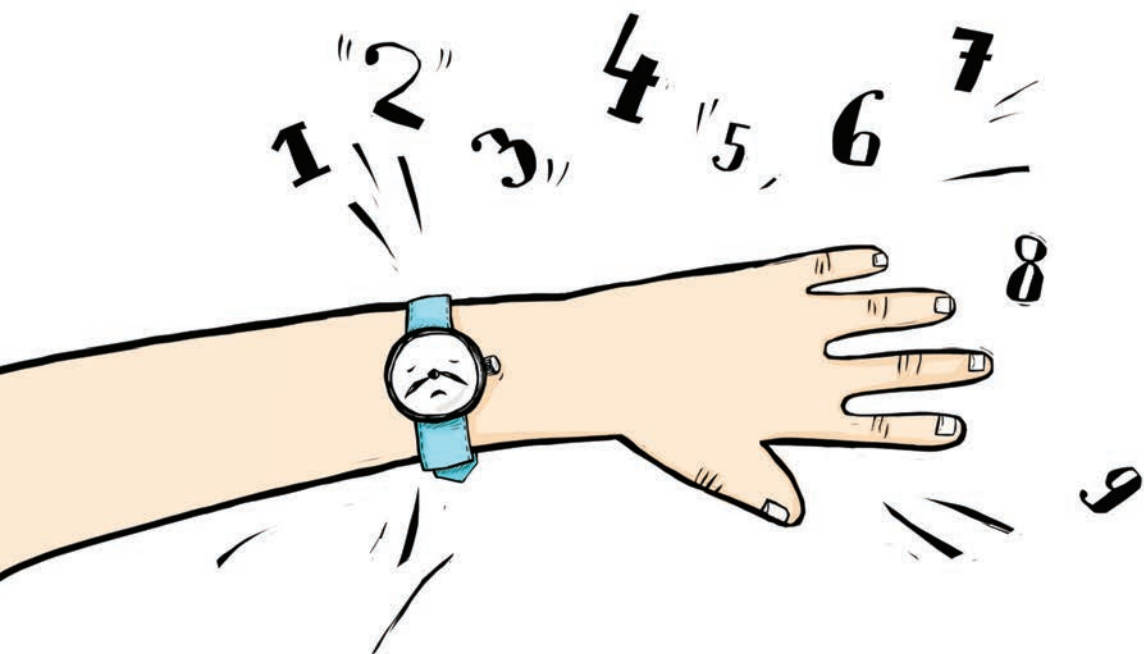
Uplakaná Rosankina mama len horko-ťažko vytukala
na mobile číslo svojho nádejného zaťa, ktorý sa s Rosan-
kou priatelil už niečo vyše roka.

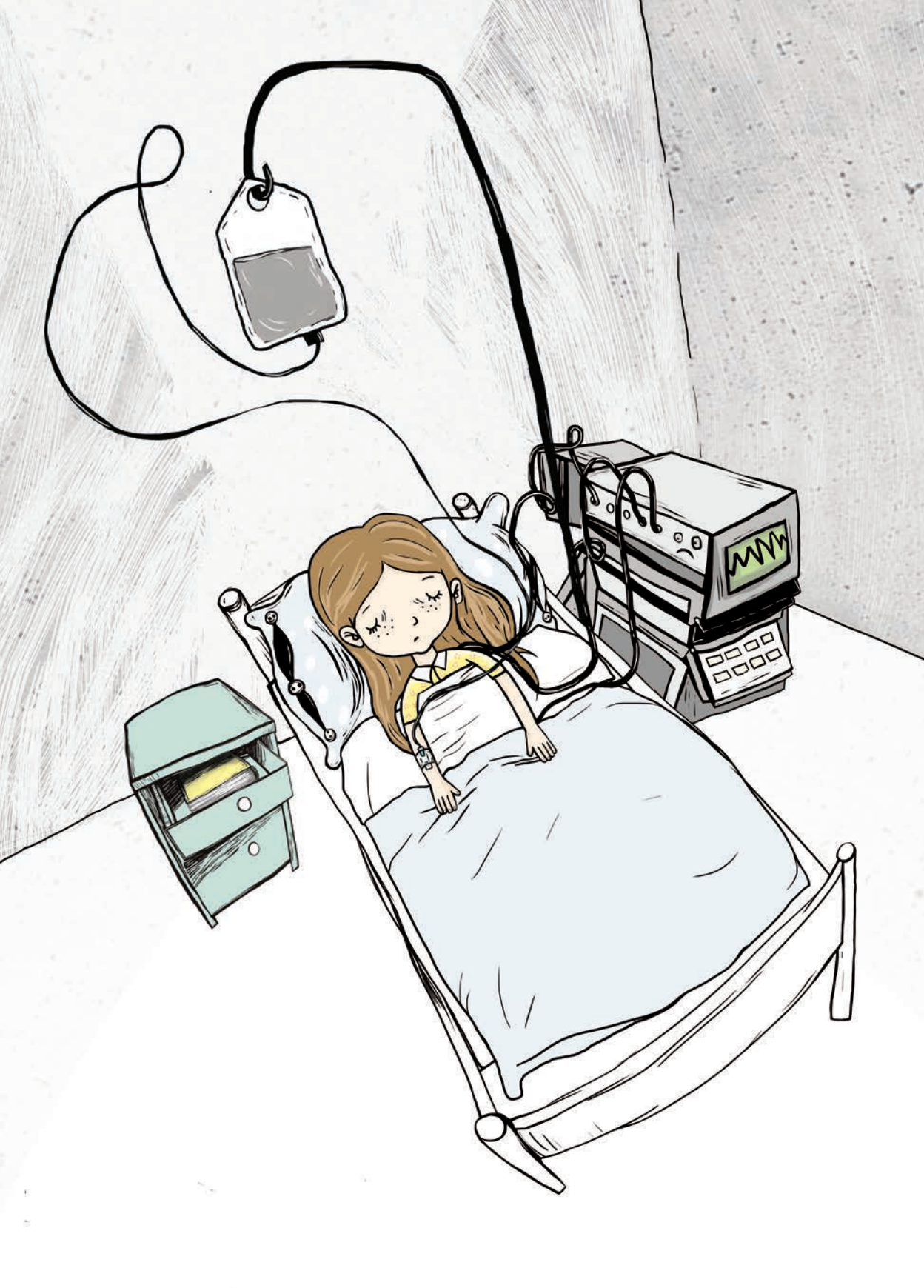
„Haló? Čo? Srdiečko? Však sa mi to iba sníva? Však?“

Radkovi pri nepríjemnom telefonickom rozhovore vyhrkli slzy, radšej sa posadil, aby neodpadol aj on, a pokračoval: „A kde leží? Kde? Môžem prísť? Môžem tam ísť? Aha, až po pätnástej sú návštevy. Pustia ma k nej? Aspoň na chvíľu. Ďakujem. Držte sa!“

Zmätený Radko splietal jedno cez druhé aj druhé cez tretie a za tých pár sekúnd sa mu úplne zrútil svet.

„Uf. Spamätaj sa. Ty si ten, kto má pomáhať a nie ten, ktorý potrebuje pomoc!“ snažil sa povzbudiť a cez uplakané oči sledoval čas, ktorý mu ešte zostával do tretej hodiny.

„Tak, naber sily a ideš do toho, chlape! Ver, že sa to zlepší! Nádej, nestrácajme nádej, tá zomiera posledná.“

Vystúpil z nemocničného výtahu na 3. poschodí, poutieral si rukávom mikiny červené oči a zazvonil na službukonajúcu sestru.

„Áno. Rosankina mama mi spomínala, že prídete. Nech sa páči, druhé dvere vľavo. Poprosím len na chvíľu. V šuplíku pri jej posteli je nejaká kniha, ktorú mala pri sebe, keď odpadla, držala ju ako poklad. Zoberte ju so sebou, nech tu na oddelení nezmizne. Viete, pohybujú sa tu rôzni pacienti.“

Usmiala sa, aby aspoň trošku odbúrala stres z mladého muža, a rukou mu naznačila, nech vstúpi do útrobov oddelenia.

Radko so strachom pomaličky otvoril dvere, zahryzol si do pery a tíško sledoval, ako prístroje dýchajú za jeho milovanú Rosanku.

Zase si poutieral rukávom slzy, otvoril šuplíček podľa inštrukcií službukonajúcej sestry a vytiahol spomínanú knihu. Poobzeral si ju, pohladil, a keď ju otvoril, uvidel, že je to rukopis rozpísaného príbehu, o ktorom mu Rosanka ani len náznakom nič nepovedala.

Prisunul si stoličku k svojej ležiacej láske, jemne ju chytil za ruku a nadýchol sa s tým, že začne čítať obsah tohto tajomného prekvapenia, keď vtom niekto tíško zaklopal na dvere.

„Áno,“ hlasným šeptom Radko naznačil neznámej osobe, nech vojde dnu.

Dvere sa pootvorili...

„Môžem? Prepáčte, že vás vyrušujem, ale dopyčuľa som sa o tom, čo sa stalo Rosanke, a viem, že miluje ruže, tak som si dovolila zopár priniesť. Samozrejme, nepárny počet,“ úctivo sa uklonila neznáma dáma, napustila vodu do zavaráninového pohára a vopchala doň prenádhernú kyticu, ktorú položila na nočný stolík vedľa postele.

„Ja som Radko, Rosankin kamarát,“ natiahol zo slušnosti ruku k neznámej dáme.

Tá sa pousmiala, potriasla mu pravicom a riekla: „Trpezlivosť. Hlavne trpezlivosť.“

Pozrela sa na Rosankinu knihu, uklonila sa a zmizla rovnako rýchlo, ako sa zjavila.

Radko pre istotu ovoňal ruže, aby uveril, že sa mu to nesiňa. Pohodlne sa usadil na stoličku vedľa svojej lásky, chytil ju nežne za ruku, nadýchol sa a začal čítať príbeh z tajomnej knihy.

Zjedol všetku múdrosť sveta

Raz, nie až tak dávno, v obci Nesluša, žil miestny podnikateľ, ktorý sám seba rád nazýval uhľobarón, lebo na jeho pozemku pri stavbe domu vykopal bagrista toľko uhlia, že dovidenia-dopočutia.

Preto si nedal pripojiť ani plynovú prípojku, veď načo, keď má uhlie.

Volali ho Hlontík a v kolektíve nebol príliš obľúbený.

Napriek tomu sa mu podarilo založiť si rodinu a nalepila sa naňho ešte horšia žena, ako bol on sám. Ako to už býva pri takých životných udalostiach zvykom, prišlo na svet aj dieťa. Synček to bol pekný a zdatný. Damián ho nazvali a sily mal aj za dvoch, len rozumu mu sem-tam trošičku

k dokonalosti chýbalo. Kamarátov nemal, lebo iba zloba z neho sršala, a deti o ňom vravievali, že je múdry ako rádio. O všetkom rozprával, všetko vedel, všetkému rozumel. To, čo hovoril, boli však len do neba volajúce tliachaniny najťažšieho kalibru. Nuž, tak sa jeho rodičia rozhodli, že zo svojho synčeka spravia génia, čiže naozajstnú mozgovú kapacitu. Keďže Damián príliš veľké predpoklady na to nemal, jeho otec Hlontík ho začal vykrmovať múdrosťou. Presnejšie, zaumienil si, že Damián zje všetku múdrosť sveta. Neskromný plán začal Hlontík realizovať tak, že zohnal špeciálny odšťavovač, v ktorom okrem iných ingrediencií šrotoval aj tie najmúdrejšie knihy sveta, dokonca aj encyklopédie, a túto šťavičku dávkoval Damiánovi.

„Ešte, ešte! Ešte chcem, ešte! Ešte papat!“ domáhal sa synček vždy prídavku. A naozaj, chlapec akoby nemal dna. Tak najprv vybielili miestnu knižnicu a neskôr ich to tak začalo baviť, že do obce Nesluša začali múdrosť zväzať v kamiónoch. Možno boli medzi nimi aj knihy z rôznych kútov

sveta a možno len múdrosť v špeciálnych baleniach, ktorú bohviekde vyhrabali. Najviac mu chutila múdrosť balená ako želé cukríky.

Chlapcovi to veľmi šmakovalo a rástol ako z vody. Ale nie z obyčajnej. Neskromný uhľobarón Hlontík si dal v cisternách dovážať špeciálnu dobrú vodu z obce Dobrá Voda, ktorou riedil múdrosť predtým, než ju dal svojmu zdatnému synovi.

Damián bol arogantný, zlý, papuľnatý a správal sa naozaj tak, ako keby zjedol všetku múdrosť sveta. Až raz, nevedno akým spôsobom, sa medzi knihy, ktoré hádzali do špeciálneho odšťavovača, zapatrošila kniha zaklínadiel toho najhoršieho čarodejníka na svete. Nejakého zaklínača hadov Orgonela, pochádzajúceho z afrického Sudánu.

„Čo to robíš, Damián?“ spýtala sa mama pozerajúc na syna, akoby práve vyšla pripečená zo solária, keď zbadala, ako v obývačke tancuje nejaké divné africké tance. Ešte si aj pri tom mrmlal niečo nezrozumiteľné.

„Jemu už z tej múdrosti asi preskočilo!“ tíško precedila medzi zuby, lebo keby to počuli rodinní príslušníci, bolo by zle.

Nuž, asi odštávil málo kníh o láske alebo skôr žiadne, lebo z Damiána vyrastal naozajstný zloduch.

Jedného dňa, keď už bolo zase treba vyštartovať s kamiónom s obrovskou cisternou na zásoby vody do obce Dobrá Voda, dostal šofér z povolania, nejaký pán Andrtál, dosť nepríjemnú virózu a zostal sedieť doma na záchode práceneschopný.

„Synu, zbal' si trošku múdrosti na desiatu, radšej aj na obed a ideme na výlet do Dobrej Vody. Konečne si zašoférujem a využijem to, že mám vodičské oprávnenie typu C. No a ty si pozrieš obec, z ktorej celý život piješ vodu,

pravdupovediac, aj sa v nej kúpeš a vlastne ňou aj splachuješ, ha-ha-ha-ha-ha, a vlastne aj mama v nej perie! Ha-ha-ha-ha!“ smial sa sám na svojom trápnom vtipe, lebo takto hospodáriť s cenným pokladom je naozaj kruté.

Bolo nad slnko jasnejšie, že cisternu so vzácnou vodou z ešte vzácnejšieho prameňa pán samozvaný uhľo-barón Hlontík napájal na celý systém domu, čo znamenalo, že ju používali aj ako úžitkovú vodu.

„Tato, a čo je to ten výlet?“ opýtal sa svojho otca Damián sediaci na pohodlnom mieste spolujazdca v kamióne s cisternou.

Otec, pevne držiac volant, si utrel pot z čela, predýchal to a povedal:

„Málo sme do teba tej múdrosti natlačili, málo, zdá sa mi.“

Pregúľal očami a pokračoval:

„Toto je ten výlet, Damiánko. Pozeráš sa z okna kamióna, kocháš sa tým, že sa vezieme v najsilnejšom aute zo všetkých naokolo. Iba sa nám tu motkajú okolo kolies s tými miniautíčkami... A tak, veď vieš.“

Nevysvetlil mu to príliš presvedčivo. Vlastne, nevysvetlil mu to skoro vôbec a už aj zatáčal s tým obrovským volantom smerom na Dobrú Vodu.

